

SUBOTNA ŠKOLA
www.subotnaskola.org

Saveti
aktuelnosti
zanimljivosti

3. tromesečje
2016.

— III tromesečje —

2. jul 2016.

1. PROTIVITE SE SOTONI

»Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovečjega; ali je veran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podneti.«

(1. Korinćanima 10,13)

Hoće li se čovek uhvatiti za božansku silu i odlučno i istrajno se usprotiviti sotoni, kao što mu je Hristos pružio primer kada se sukobio sa neprijateljem u pustinji kušanja? Bog ne može da izbavi čoveka protiv njegove volje, da ga uprkos njegovoj volji istrgne iz zamki sotoninih smicalica. Čovek mora da deluje svojom ljudskom snagom, uz pomoć Hristove božanske sile, da bi se odupro i pobedio po svaku cenu. Ukratko, čovek mora da pobedi onako kako je Hristos pobedio. I tada, pobedom koju je imao prednost da postigne u Isusovo svemogućće ime, može da postane naslednik Božji i sunaslednik sa Isusom Hristom. To se ne bi moglo dogoditi da je Hristos sam obavio celokupno delo pobeđe. Čovek mora da obavli svoj deo; mora i sam da postane pobjednik snagom i blagodaću koje će dobiti od Hrista. Čovek mora da postane Hristov saradnik u delu pobeđe! (4T 32. 33)

Žrtve loših navika moraju shvatiti potrebu da se sami potrude da sebi pomognu. Drugi mogu preduzimati najozbiljnije napore da ih podignu, Božja blagodat može biti obilno i besplatno ponuđena, Hristos može da ih zastupa, Njegovi anđeli mogu da im služe, ali sve će to biti uzalud ukoliko oni sami ne ustanu u ne počnu da vode bitku za svoje izbavljenje...

Oni koji se oslone na Hrista ne treba da robuju bilo kojoj nasleđenoj ili stečenoj navici ili sklonosti. Umesto da budu vezani ropskim lancima za svoju nižu prirodu, oni treba da vladaju svakim prohtevom ili strašću. Bog nas nije ostavio da se borimo protiv zla svojom ograničenom snagom. Bez obzira kakve bile naše nasleđene ili stečene sklonosti prema zlu, mi možemo pobediti silom koju će nam On spremno dati. (MH 174-176)

Ni najsnažnije iskušenje ne može biti izgovor za greh. Koliko god veliki bio pritisak kome je duša izložena, prestup je vaše delo. Nijedna zemaljska ili demonska sila nema vlast da ikoga natera da učini zlo. Sotona nas napada tamo gde smo slabi, ali mi ne moramo biti pobeđeni. Koliko god surov ili neočekivan bio napad, Bog nam je pripremio pomoć, i u Njegovoj snazi možemo pobediti. (PP 421)

9. jul 2016.

2. ČINI NAS POBEDNICIMA

*»Ovo vam kazah da u Meni mir imate.
U svetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se,
jer Ja nadvladah svet.«*

(Jovan 16,33)

Hristos nije pretrpeo neuspeh, niti se obeshrabrio, i Njegovi sledbenici treba da gaje istu takvu istrajnu veru. Oni treba da žive kao što je On živio, da rade kao što je On radio, jer zavise od Njega kao od svog velikog Nagdlednika.

Oni moraju imati hrabrosti, energije i istrajnosti. Iako se prividne nemogućnosti isprečuju na njihovom putu, Njegovom blagodaću oni treba da idu napred. Umesto da se žale zbog poteškoća, pozvani su da ih savladaju. Ni zbog čega ne smeju da očajavaju, svemu treba da se nadaju. Zlatnim lancem svoje neuporedive ljubavi, Hristos ih je vezao za Božji presto. Njegova je namera da najsnažniji uticaj u svemiru, koji se širi od Izvora svake snage, bude njihov. Oni treba da imaju snage da se odupru zlu, snage koju ni zemlja, ni smrt, ni pakao ne mogu nadvladati, snage koja će im omogućiti da pobeđe kao što je Hristos pobedio. (DA 679-680)

Nadahnuti izveštaji verno beleže mane dobrih ljudi, onih koji su uživali posebnu Božju naklonost; i zaista, njihove mane su potpunije predstavljene od njihovih vrlina...

Ljudi kojima je Bog ukazivao svoju naklonost, kojima je povećavao velike odgovornosti, ponekad su bili nadvladani iskušenjima i činili grehe, baš kao što se i mi danas borimo, kolebamo i padamo u greh. Njihov život, sa svim njihovim manama i ludostima, otvoren je pred nama kako za naše ohrabrenje, tako i za opomenu. Da su oni bili predstavljani kao ljudi bez mane, mi, sa svojom grešnom prirodom, mogli bismo pasti u očajanje zbog sopstvenih grešaka i propusta. Međutim, kada vidimo kako su se drugi probijali kroz obehlabrenja slična našima, kako su padali pod navalom iskušenja kao i mi, a ipak se hrabрили i pobeđivali Božjom blagodaću, i mi bivamo ohrabreni u svojoj težnji za pravedom. I kao što su oni, iako ponekad potisnuti, ponovo osvajali prostor, i dobijali Božji blagoslov, tako i mi možemo biti pobeđnici u Isusovoj snazi. (PP 238)

Život Hristovih učenika treba da bude sličan Njegovom, niz neprekidnih pobjeda, koje ovde ne izgledaju kao pobjede, ali koje će biti prepoznate kao pobjede u beskrajnoj večnosti. (6T 307)

16. jul 2016.

3. VLADANJE SOBOM

*»Bolji je spor na gnev nego junak.
I gospodar od svoga srca bolji je
nego onaj koji uzme grad.«*

(Priče 16,32)

Najočigledniji dokaz hrišćanske plemenitosti je vladanje sobom. Onaj koji može da ostane miran usled oluje pogrda, zaista spada u red Božjih heroja. Vladati svojim duhom znači disciplinovati samoga sebe; to znači odupreti se zlu; to znači uskladiti s velikim Božjim merilom pravdom svaku svoju reč i svako svoje delo. Onaj koji je uspeo da disciplinuje svoj duh, uzdignuće se iznad svih omalovažavanja, ponižavanja i neprilika kojima je izložen u svakodnevnom životu, i one će prestati da navlače senku na njegov duh.

Božja je namera da dostojanstvena sila posvećenog razuma, kojim upravlja božanska blagodat, dobije prevlast u životu ljudskih bića. Onaj koji je savladao svoj duh ima tu silu na raspolaganju. (MYP 134)

Telo je najvažnija sredina u kojoj se um i duša osposobljavaju za izgradnju karaktera. Upravo zato neprijatelj duša pokušava da svojim usmerenim iskušenjima oslabi i unizi fizičke snage... Telo mora da se

stavi pod vlast viših sila čovekovog bića. Volja mora da ovlada strastima, a ona sama mora da se pokori Bogu... Intelktualna snaga, fizička izdržljivost i dužina života zavise od nepromenljivih zakona. Poštujući te zakone, čovek može da savlada sebe, da pobedi svoje sklonosti, da nadvlada »poglavarstva i vlasti i upravitelje tame ovoga sveta« i da se suoči s »duhovima pakosti ispod neba« (Efescima 6,12)...

I današnji mladi mogu da dobiju duha kojim je Danilo bio nadahnut; oni mogu da crpe sa istog izvora snage, da imaju istu moć samosavlađivanja, da pokazuju istu blagodat u svom životu, čak i u isto tako nepovoljnim okolnostima. Iako su okruženi iskušenjima što ih navode na popuštanje grešnim sklonostima, posebno u našim velikim gradovima, gde je svaki oblik čulnog zadovoljavanja lako dostupan i deluje primamljivo, ipak, uz pomoć božanske blagodati, njihova odluka da proslave Boga treba da ostane čvrsta. Strogo odlučnošću i budnom pažnjom mogu se odupreti svakom iskušenju koje napada dušu.« (PK 488-490)

23. jul 2016.

4. DA BI SE DISCIPLINOVAO UM

*»Bogatstvo i slava od Tebe je; i Ti vladaš svim,
i u Tvojoj je ruci moć i sila, i u Tvojoj je ruci
uzvisiti i ukrepiti sve.«*

(1. Dnevnika 29,12)

Um je tako načinjen da mora biti u vlasti ili dobra ili zla. Ako se spusti na nizak nivo, obično je to zato što mu je bilo dozvoljeno da se bavi prizemnim temama... Čovek ima moć da podešava delatnosti uma i da njima upravlja, da usmerava tokove svojih misli. Međutim, sve to iziskuje veći napor od onoga koji možemo uložiti svojom snagom. Mi moramo svoj um osloniti na Boga ukoliko želimo da imamo prave misli i odgovarajuće teme za razmišljanje.

Nema mnogo onih koji shvataju da je naša dužnost da vladamo svojim mislima i maštom. Vrlo je teško naterati nedisciplinovani um da se bavi korisnim predmetima. Međutim, ukoliko misli nisu pravilno usmerene, religija ne može da cveta u duši. Um mora biti prezauzet svetim i večnim temama, jer će se inače sigurno baviti trčavim i površnim mislima. I intelektualne i moralne snage moraju se disciplinovati, a one će se ojačati i popraviti vežbanjem.

Da bismo pravilno shvatili ovaj predmet, moramo se podsetiti da su naša srca po svojoj prirodi zla i da mi sami po sebi nismo u stanju da krenemo u pravom smeru. Jedino kada se Božja blagodat sjedini s najozbiljnijim naporima s naše strane, možemo postići pobedu...

Intelekt, isto kao i srce, mora se posvetiti Božjoj službi. Bog ima pravo na sve što je u nama...

Traženje zadovoljstava, lakoumnost i mentalna i moralna razuzdanost preplavljaju svet svojim uticajem koji slabi moral. Svaki hrišćanin treba da se trudi da suzbije plimu zla, da izbavi naše mlade od uticaja koji će ih povesti u propast. Neka nam Bog pomogne da prokrčimo svoj put nasuprot opštoj struji! (R&H, 4. januar 1881)

Bez sile Božje blagodati i Njegovog Duha ne možemo dostići visoka merila koja je On stavio pred nas. Postoji izuzetnost božanskog karaktera koju bi trebalo da dostignemo i ako budemo nastojali da ispunimo nebeska merila, božanske pobude će nas podsticati da idemo dalje, um će postati uravnotežen, a nemir duše će nestati kada budemo stekli mir u Hristu. (KH 85)

30. jul 2016.

5. USMERENI KA MLADIMA

*»Jer si Ti nadanje moje, Gospod je Gospod
pouzdanje moje od mladosti moje.«*

(Psalam 71,5)

Ima među nama mnogo mladih ljudi i žena koji poznaju našu veru, ali čija srca nikada nisu bila dirnuta silom božanske blagodati. Kako bismo mi, koji tvrdimo da služimo Bogu, mogli dozvoliti da prolazi dan za danom, sedmica za sedmicom, a da se ne zainteresujemo za njihovo stanje? Ukoliko bi oni pomrli u svojim gresima, neopomenuti, njihova krv bi bila zahtevana iz ruke stražara koji su propustili da im upute opomenu.

Zašto se rad za mlade u okviru naših granica ne bi smatrao misi-onarskim radom najviše vrste? On zahteva najdelikatniju taktičnost, najpažljiviju obzirnost, najiskrenije molitve za nebesku mudrost. Mladi su cilj sotoninih posebnih napada; ali ljubaznošću, uslužnošću i saosećanjem, koji potiču iz srca ispunjenog ljubavlju prema Isusu, zadobićemo njihovo poverenje i izbaviti ih iz mnogih neprijateljevih zamki.

Mladima je potrebna više nego slučajna pažnja, više nego samo povremena reč ohrabrenja. Za njih se mora ulagati brižljiv, ozbiljan i temeljan napor... Često oni pored kojih prolazimo ravnodušno, zato što ih ocenjujemo po spoljašnjem izgledu, predstavljaju najbolji materijal za radnika, pa će se isplatiti sav trud koji je u njih uložen. (GW 207. 208)

Roditelji adventisti moraju biti potpunije svesni svoje odgovornosti koju imaju kao graditelji karaktera. Bog im je dao prednost da osnaže Njegovo delo time što će nastojati na posvećenju svoje dece koja treba da rade za Boga. On želi da se iz naših domova prikupi velika četa mladih koji će, podstaknuti pobožnim uticajem svoga doma, predati svoje srce Bogu, i krenuti da za Njega obave najbolju službu svoga života. Usmereni i obučeni dobrim poukama u domu, uticajem jutarnjeg i večernjeg bogoslužjenja, doslednim primerom roditelja koji ljube Boga i koji ga se boje, oni su naučili da se pokore Bogu kao svom Učitelju i spremni su da mu pruže prihvatljivu službu kao Njegovi verni sinovi i kćeri. Takva omladina je pripremljena da predstavi svetu silu i blagodat Isusa Hrista. (CT 131)

6. avgust 2016.

6. ZNAK HRIŠĆANSTVA

»A onome koji može još izobilnije sve činiti što ištemo ili mislimo, po sili koja čini u nama.«

(Efescima 3,20)

Gospod čeka da preko pripadnika svoga naroda pokaže svoju blagodat i svoju moć. Međutim, On zahteva da oni koji se uključe u Njegovu službu svoje misli uvek upućuju Njemu. Svakoga dana treba da odvajaju vreme da čitaju Božju reč i da se mole...

Kao pojedinci treba da hodimo i da razgovaramo sa Bogom; onda će se sveti uticaj Hristovog jevanđelja u svom celokupnom savršenstvu pokazati u našem životu. (6T 253)

Postoji rečitost daleko snažnija od rečitosti govora, a to je rečitost tihog i doslednog života neporočnog i pravog hrišćanina. Ono što čovek jeste daleko je uticajnije od onoga što govori.

Službenici koji su bili poslani da uhode Isusa vratili su se sa izveštajem da čovek nikada nije govorio kao On. Međutim, razlog za to krije se u činjenici da nijedan čovek nikada nije živeo kao što je On

živeo. Da je Njegov život bio drukčiji nego što je bio, On ne bi mogao da govori kao što je govorio. Njegove reči imale su u sebi uverljivu snagu, jer su dolazile iz čistoga i svetoga srca, punog ljubavi i saučešća, dobročinstva i istine.

Upravo naš karakter i iskustvo određuju kakav će biti naš uticaj na druge. Da bismo mogli osvedočiti bližnje u silu Hristove blagodati, mi njenu snagu moramo upoznati u svom životu i u svom srcu. Jevanđelje koje predstavljamo kao silu za spasenje duša mora da bude Jevanđelje kojim je spasena i naša duša. Jedino živom verom u Isusa Hrista kao ličnog Spasitelja možemo uspeti da se naš uticaj oseća u ovom sumnjičavom svetu. Ako želimo da grešnike izvučemo iz brze matice, naše stope moraju biti čvrsto postavljene na Stenu, na Isusa Hrista.

Obeležje hrišćanstva nije neki spoljašnji znak, to nije nošenje krsta ili krune, već je to ono čime se otkriva jedinstvo čoveka i Boga. Silom Njegove blagodati koja se ispoljava u preobražavanju karaktera vernika, svet treba da bude osvedočen da je Bog poslao svoga Sina da postane njihov Otkupitelj. Nijedan drugi uticaj, kome je izložena ljudska duša, ne može imati takvu snagu kao uticaj nesebičnog života. Naj snažniji dokaz u prilog Jevanđelja je hrišćanin koji voli ljude i koji je dostojan da ga ljudi vole.

13. avgust 2016.

7. »NEGO ĆETE PRIMITI SILU...«

Pre svog vaznesenja naš Spasitelj je svojim učenicima dao obećanje: »Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete Mi svedoci i u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja Zemlje.« (Dela 1,8) Zapažamo li gde su učenici trebalo da počnu da svedoče posle izlivanja sile Svetog Duha? Iako je svedočenjem bio obuhvaćen ceo svet, trebalo je početi od svoje kuće.

Kada sa subotnog jutarnjeg bogoslužjenja pođemo na delo objavljivanja Jevandjelja svetu, naš uticaj se najpre mora osetiti kod kuće, odnosno u svakom našem razredu. Najpre moramo obratiti pažnju na one koji žive u našoj blizini. Da li su svi vernici iz našeg razreda danas na bogoslužjenju? Da li znamo razlog zašto je neko odsutan? Šta smo do sada preduzeli da uverimo one koji izostaju sa bogoslužjenja da su nam nedostajali u razredu?

I u razredu i u crkvi treba da se uspostavi jedinstvo duhovne porodice. Moramo biti zabrinuti za duhovno dobro onih koji su izostali

sa bogoslužnja. Moramo im pomoći u slučaju bolesti, smrti, razočaranja i drugih porodičnih i ličnih problema.

Svaki vernik je odgovoran za duhovno dobro svoga brata i sestre u crkvi. Potrebna nam je živa sila hrišćanskog života koja će privući razočarane i slabe u zajedništvo sa ostalim vernicima. Ako pokažemo ovakav duh, svi ćemo se osećati prijatno na bogoslužnju i srca će nam biti ispunjena radošću.

Potrudimo se da ovog puta mislimo na one koji nam nedostaju nekoliko meseci, godina ili čak decenija! Pođimo kod njih i recimo im koliko nam je drago kada su sa nama na bogoslužnju! Isus je spreman da pođe s nama.

»Onaj koji poznaje dubinu bede i oćajanja u svetu, zna kojim se sredstvima može doneti izbavljenje. On svuda vidi duše u tami, pogнутe pod teretom greha, tuge i boli. Međutim, On vidi i njihove mogućnosti; On vidi visine do kojih mogu da stignu... Kada nas Svetlost sveta obasja, u teškoći ćemo videti prednost, u zbrci red i u prividnom porazu uspeh. Nevolje će se pokazati kao prikriveni blagoslov, a stradanja kao milost. Hristovi saradnici iz redova obićnih ljudi koji učestvuju u žalostima svojih bliźnjih, kao što je njihov Ućitelj učestvovao u žalostima celog ljudskog roda, videće verom da On radi sa njima.« (*Vaspitanje*, str. 240. 241)

20. avgust 2016.

8. »...A TRPLJENJE NEKA DELO DOVRŠUJE...«

Događaj o kome govorimo dogodio se pre više vekova. Veliki vojskovođa Tamerlan izgubio je bitku sa nadmoćnijim neprijateljem. Sada je leŹao sakriven u nekom napuštenom ambaru. Za to vreme neprijateljska vojska tragala je za njim.

Obeshrabreni Tamerlan je leŹao i za to vreme posmatrao mrava koji se trudio da prevuće zrno preko prepreke. Zrno je bilo teško. Šezdeset devet puta mrav se vraćao i pokušavao da savlada prepreku. Šezdeset devet puta je pao. Međutim, sedamdeseti put je uspeo i zrno Źita je prešlo prepreku.

Tamerlan se ohrabrio. Odlućio je da nastavi borbu. Već u sledećoj bici uspeo je, zahvaljujući boljoj organizaciji, da porazi neprijatelje.

Nadahnuće je bilo od ogromnog značaja za velike ljude u prošlosti. Ali, ono je potrebno i svakome od nas. Svima nama potrebni su jasni ciljevi, primeri koji će nas pokrenuti i pomoći nam da učinimo ono što je najbolje.

Teškoće i problemi mogu biti stepenice koje vode uspehu ili ka-
menje koje otežava koračanje stazom života. Borbe nam mogu po-
služiti da sazremo i postignemo viši duhovni rast. Apostol Jakov je
ovo izrazio savetom u prvom poglavlju svoje poslanice, stihovima
2-4: »Svaku radost imajte, braćo moja, kad padate u različite napasti.
Znajući da kušanje vaše vere gradi trpljenje; a trpljenje neka delo
dovršuje, da budete savršeni i celi bez ikakve mane.«

Cilj pred nama je savršeno jasan. Biblijska obećanja dovoljno nas
učvršćuju u sigurnosti da možemo dostići cilj – Nebo. Neka zato
na ovom bogoslužjenju i u našem životu naše srce bude radosno, jer
imamo Onoga koji je obećao i koji će ostvariti obećanje! Oslonimo
se verom na njegova obećanja i istrajmo hrabro do cilja!

27. avgust 2016.

9. UPOREĐUJTE TEKST SA TEKSTOM

„Istražujte Pisma“, glasio je Učiteljjev nalog. Mnogi su mnogo izgu-
bili zato što su zanemarili ovu dužnost. Kada istražujemo Božju reč,
anđeli su pored nas, obasjavajući blistavim zracima svetlosti njene
stranice. Pismo se obraća čoveku kao biću koje ima moć da bira iz-
među onoga što je dobro i onoga što je pogrešno; ono mu upućuje
opomene, ukore, pretnje i ohrabrenja. Um se mora vežbati na sveča-
nim istinama Božje reči ili će izgubiti snagu. Mi imamo istinu koja je
objavljena u spisima, ali nije dovoljno da se oslanjamo samo na misli
drugih ljudi. Mi moramo ispitivati sami za sebe i pronalaziti temelje
svoje vere upoređujući biblijske tekstove jedan sa drugim. Uzmite
Bibliju i na kolenima se pomolite Bogu da vam prosvetli um. Kada
bismo svakoga dana marljivo i uz molitvu proučavali Bibliju, svako-
ga dana bismo pronalazili neku prekrasnu istinu u novoj, jasnijoj i
snažnijoj svetlosti. (R&H, 4. mart 1884)

Svako Božje dete treba da bude vešto Pismu i sposobno da, istra-
žujući ispunjenje proročanstava, pokaže naše mesto u istoriji ovoga
sveta. Biblija je napisana za obične ljude kao i za teologe, i svi je mogu
razumeti. Velike istine koje naglašavaju čovekovu dužnost prema bli-
žnjima i prema Stvoritelju vrlo su jasno otkrivene; i onaj koji zaista

čezne za istinom ne mora da luta. Naš put nije ostao neobebežen i nejasan kao da stojimo na raskrsnici četiri smera i ne znamo kojim da krenemo. Istina je naš vodič; ona je za nas kao stub od oblaka danju i stub od ognja noću.

Mnoga međusobno suprotna mišljenja o tome što Biblija uči nisu nastala zbog neke nejasnoće u samoj knjizi; već zbog zaslepljenosti i predrasuda onih koji je tumače. Ljudi zanemaruju jasne izjave Biblije da bi se povodili za svojim izopačenim razumom. Puni oholosti zbog svojih intelektualnih dostignuća, oni previđaju jednostavnost istine; odbacuju izvore žive vode da bi pili iz otrovnih potoka zablude. (R&H, 27. januar 1885)

3. septembar 2016.

10. KAO UČENICI

Pretražujući Pisma ne smete pokušavati da biblijske izreke tumačite tako da se slažu sa vašim unapred stvorenim idejama, već im pristupite kao učenici koji žele da razumeju osnovna načela Hristove vere. Sa dubokim interesovanjem, uz vatrene molitve, pridite Božjoj reči da saznate šta je istina, pokazujući isti duh koji je pokazao Natanailo kada je usrdno tražio od Gospoda da upozna istinu. Svetlost će doći svakom usrdnom tražitelju istine kao što je došla Natanailu. Isus ga je video kako se saginje u molitvi ispod stabla smokve i, dok se još molio za videlo, pojavio se glasnik da ga pozove i odvede do Izvora svetlosti.

»I Filip nađe Natanaila i reče mu: mi našosmo Onoga o kojemu Mojsije u Zakonu, i proroci pišaše, Isusa iz Nazareta, sina Josifova. I reče mu Natanailo: može li išta dobro doći iz Nazareta?« Predrasude i neverovanje su se pojavile u Natanailovom srcu, ali se Filip nije potrudio da ih suzbije. Rekao je: »Dođi i vidi! Isus vide Natanaila kako dolazi k Njemu i reče: evo zaista Izrailjca u kojemu nema lukavstva! I reče mu Natanailo: odakle me poznaješ? Isus odgovori i reče mu: pre nego što te Filip pozva, dok si još bio ispod stabla smokve, Ja sam te video. Natanailo odgovori i reče mu: učitelju, Ti si Sin Božji; Ti si car Izrailja!«

Kako se lako Natanailo osvedočio! I s kakvim je zadovoljstvom Isus posmatrao njegovu iskrenu, prostodušnu veru! »Isus odgovori i reče mu: zato što sam ti rekao: videh te ispod stable smokve, ti si

poverovao? Videćeš i veća čuda od toga! I reče mu: zaista, zaista ti kažem, ubuduće ćete videti Nebo otvoreno i anđele Božje kako se penju i silaze k Sinu čovečjemu.« Bog nikada ne hvali neverovanje, nesigurnost i sumnjičenje. Kada On progovori, Njegova reč se mora priznati i primeniti u svakodnevnom delovanju. I ako čovekovo srce bude u živoj vezi sa Bogom, prepoznaće glas koji dolazi odozgo.

10. septembar 2016.

11. SUKOBNE TREBA IZBEGAVATI

*»Čuvaj nogu svoju kad ideš u dom Božji, i pristupi da slušaš... «
(Propovednik 5,1)*

Iako postoji potreba za temeljnim istraživanjem Božje reči, da bi se dragocena istina otkrila i iznela na videlo, moramo se čuvati da nas sklonost prema raspravljanju ne nadvlada dok razgovaramo o biblijskoj pouci u subotnoj školi. Kada iznosimo podatak zbog koga može da dođe do razlike u mišljenjima kod onih koji se trude da razumeju Božju reč, treba da se pokaže Hristova blagodet. Treba dati slobodu otvorenom istraživanju istine, tako da svako može sam da ustanovi šta je istina. Među učenicima u subotnoj školi treba da se pokaže duh istraživanja, tako da oni koji su dovoljno stari da prepoznaju dokaze mogu biti ohrabreni da traže sveže zrake svetlosti i da cene sve što Bog može da pošalje svom narodu. Svetlost koju Bog želi da pošalje svom narodu nikada se neće pojaviti ukoliko ne dođe do marljivog istraživanja Reči istine.

Ukoliko ste pozvani da budete učitelj u bilo kojoj grani Božjeg dela, pozvani ste da istovremeno budete i učenik u Hristovoj školi. Ukoliko na sebe preuzmete svetu odgovornost da učite druge, preuzimate i dužnost da ronite do dna svakog predmeta koji želite da predajete. Ako iznosite temu iz Božje reči svojim učenicima u subotnoj školi, razlog svoje vere morate učiniti tako jasnim da vaši učenici budu osvedočeni u istinu. Treba da istražujete marljivo i da upoređujete dokaze iz Božje reči o porukama koje je poslao svojoj Crkvi, tako da saznate šta je istina i budete u stanju da one koji gledaju na vas usmerite prema putu pravednosti.

17. septembar 2016.

12. PROUČAVANJE UZ MOLITVU

Prilikom proučavanja Pisma treba da napregnemo sve snage svoga uma, da svoj razum zadužimo da razume dubine Božje, koliko je to smrtnicima moguće; ali ne smemo da zaboravimo da tek svojom detinjskom poslušnošću i pokoravanjem pokazujemo istinski duh učenika. Teškoće sa biblijskim tekstovima nikada se ne mogu savladati istim metodama kojima se služimo prilikom suočavanja sa filozofskim problemima. Ne smemo prionuti na proučavanje Biblije sa istim samopouzdanjem sa kojim mnogi ulaze na područje nauke, već se u molitvi moramo osloniti na Boga pokazujući iskrenu želju da saznamo Njegovu volju. Mi moramo doći sa skromnim i poučljivim duhom da steknemo znanje od velikog JA SAM. U protivnom, zli anđeli će tako zaslepiti naš um i otvrdnuti naše srce da nećemo dospeti pod uticaj istine.

Mnogi delovi Pisma koje učeni ljudi proglašavaju tajanstvenima ili ih zaobilaze kao nevažne, puni su utehe i pouke za onoga koji se poučio u Hristovoj školi. Jedan od razloga zašto mnogi teolozi nemaju jasnije razumevanje Božje reči krije se u činjenici da zatvaraju oči za istine koje ne žele da primene u životu. Razumevanje biblijskih istina ne zavisi toliko od intelektualnih sposobnosti unesenih u istraživanje koliko od iskrenosti namere, duboke čežnje za pravednošću.

Biblija se nikada ne bi smela proučavati bez molitve. Samo nas Sveti Duh može navesti da osetimo važnost onoga što se lako može razumeti ili da nas spreči da se borimo protiv istina koje su teške za razumevanje. Nebeski anđeli su zaduženi da pripreme srce da tako razume Božju reč da bude privučeno njenom lepotom, da bude upozoreno njenim opomenama i oživljeno i ojačano njenim obećanjima. Trebalo bi da molba psalmiste postane i naša: »Otvori mi oči da mogu gledati prekrasne strane Tvoga zakona!« Iskušenja često izgledaju neodoljiva zato što vernik, zanemarivši molitvu i proučavanje Biblije, ne može odmah da se seti Božjih obećanja i da se uz pomoć biblijskog oružja usprotivi sotoni. Međutim, anđeli se nalaze oko onih koji su spremni da se pouče božanskim istinama; i oni će se u vreme velike potrebe setiti upravo onih istina koje će im biti neophodne. (TSS 121. 122)

24. septembar 2016.

13. POŠTOVANJE HRIŠĆANA IZ DRUGIH CRKAVA

Nemojte dozvoliti da biblijske pouke u subotnoj školi budu suvo-parne i bez duha. Potrudite se da ljudi postanu svesni da je Biblija, i samo Biblija, pravilo naše vere, i da izreke i dela ljudi ne mogu da budu merilo naše doktrine ili naših dela. Jedna velika pouka mora se upisati u dečji um, pouka da se moraju osloboditi svakog delića samoljublja i licemernog bogomoljstva. Naučite ih da je Hristos umro da spase grešnike, i da se sa onima koji nisu naše vere mora raditi sa velikom nežnošću i strpljenjem, jer su njihove duše dragocene u Božjim očima. Nikoga ne smemo gledati s prezrenjem. Ne sme biti nikakvog farisejstva, nikakve samopravednosti.

Mi se srećemo sa mnogim istinskim hrišćanima koji ne pripadaju našoj veri, hrišćanima koji žive u skladu sa najboljom svetlošću koju imaju i koji uživaju mnogo veću Božju naklonost od onih koji imaju veću svetlost ali je nisu iskoristili da pokažu odgovarajuća dela.

Duh tolerancije

Jednom prilikom učenici su pronašli čoveka koji je radio posao u Hristovo ime, pa je Jovan, dajući o tome izveštaj Isusu, dodao: »Zabranismo mu, jer nije s nama!« Međutim, Isus je ukorio takvo ponašanje i rekao svojim sledbenicima da »je s nama onaj koji nije protiv nas«.

Put, Istina i Život jasno se otkrivaju ovim rečima, pokazuje se duh i ponašanje onih koji veruju u Isusa i koji se uče od Njega. Roditelji i učitelji treba da pokažu najnežnije interesovanje i naklonost prema onima koji ne veruju u istinu. Oni nikada ne smeju, ni rečju ni delom, da povrede neku dušu, otkupljenu Hristovom krvlju. Ukoliko stariji pokažu hladno, grubo, neljubazno držanje i deca će se tako ponašati i njihov katakter neće biti oblikovan po ugledu na božanski uzor. Mi moramo strpljivo vaspitati decu i mlade da osete da Bog zahteva od njih da budu misionari, da ne smeju da budu sebični, usko-grudi farisejski revnitelji, već široki u svojim idejama i naklonostima. Ukoliko svi budu radili u ljubavi i pokazivali Hristovu ljubaznost, zadobijajući duše za Hrista i donositi dragocene snopove Učitelju.

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za subotnu školu pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2016.
Za internu upotrebu